

De col·laboració

En defensa del nostre Sindicat i de la Mutual. - Crítica dels nous "Estatutos de los Colegios Oficiales de Médicos"

per

N. BATTESTINI

DECLARO, ben francament, que en llegir a la *Gaceta* aquests nous Estatuts, la meva decepció fou gran. No és que esperés uns Estatuts perfectes, ja que el misteri amb què hom embolicava tot el que a ells es referia em donava certa preocupació. Creia, però, que aquests Estatuts serien un pas endavant cap a l'assoliment d'un instrument apte per a la compenetració i col·laboració entre tots els Metges espanyols. Així se m'havia fet creure, especialment durant aquest any que porto formant part de la Junta del Col·legi, lapse de temps en què si no he pogut tenir a les mans una còpia del projecte d'Estatuts (a Barcelona no en teníem cap) hom m'havia donat de paraula alguna referència de què foren una cosa ben enraonada i de què tots en sentiríem grat. Ignoro si els altres companys de Junta o els que composaven Juntes anteriors havien tingut en llurs mans el projecte; quant a mi, m'interessa de remarcar que ni com a col·legiat abans ni com a directiu ara, no coneixia els Estatuts promulgats en gener de 1930.

En certa ocasió—deu fer mig any—vingué a Barcelona el senyor Pérez Mateos, President del Consell de Col·legis de Metges, i en una reunió a la que jo assistia, féu unes declaracions de les que hom podia deduir-ne que ell personalment i els altres membres del Consell treballaven activament perquè fossin un fet els nous Estatuts, que aquests beneficiarien molt a l'estament mèdic espanyol, i que en res perjudicarien la vida de les nostres Institucions Sindicals.

Posteriorment encara, en ocasió de la vuitena Assemblea de Col·legis—tinguda a Barcelona el

passat mes de gener—tothom parlava amb elogi dels nous Estatuts (l'aprovació dels quals semblava imminent), però ningú no pogué dir-me concretament, quines eren les seves directrius ni quin era el seu contingut. En una de les sessions d'aquella Assemblea, arribà telegràficament la nova de l'aprovació dels Estatuts pel Govern de Primo de Rivera i l'entusiasme es desbordà. En Pérez Mateos, que en aquells moments era absent de l'Assemblea, quan hi tornà fou objecte d'una ovació apoteòsica. Algú proposà d'enviar un telegrama de regreïment a Martínez Anido i s'hi oposà resoltament un català—representat del Col·legi de Girona, si no recordo malament—donant la raó de pes de què seria una lleugeresa d'agrair per endavant uns Estatuts que encara no coneixíem en detall. Tenia raó; el *seny* el feia parlar així, preveient que poc podia plaure'ns una obra vinguda de la dictadura.

Sigui com sigui, el fet és que en aquella reunió les congratulacions eren mútues i anaven a dojo. Els assembleistes felicitaven a Pérez Mateos, aquest als Consellers i tots plegats al Govern. Una vegada més, el Consell de Col·legis s'associava a l'obra dels Estatuts.

Jo ara, després de llegir-los detingudament, crec que aquesta associació fou prematura, puix no vull creure que els Estatuts siguin l'obra serena i sospesada de Pérez Mateos i altres Consellers. Més aviat vull creure que els desconeixien, sinó en absolut en gran part. Vull creure que carregats de bona intenció s'havien proposat fer una obra de dignificació, de pau i de concòrdia, però que la dictadura es burlà d'ells, redactant